

La insostenible crisi d'UM

Definitivament, l'Ajuntament de Ciutat ha aconseguit la majoria suficient per a governar amb tranquil·litat fins que acabe la legislatura. Dos regidors, que fins ara pertanyien a Unió Mallorquina, han deixat el lloc en el partit i s'han integrat a l'equip de govern de l'alcalde socialista Ramon Aguiló. Fins arribar ací han hagut de passar vuit llargs mesos de pactes, amenaces i escissions.

Josep Ma. Solsona

El resultat de les eleccions municipals de 1987 no permet que cap formació política tinga la majoria suficient per a governar en solitari l'Ajuntament de Ciutat. Amb aquest panorama, el PSOE, que ha governat a Palma des de les primeres eleccions democràtiques, s'ha vist obligat a adaptar-se a una nova situació en què, ple darrere ple, l'oposició composta per PP, CDS i els dos regidors abans esmentats d'UM ofegava una gran quantitat de les iniciatives socialistes, fent pràcticament impossible la governabilitat de la ciutat, però sense decidir la presentació de la moció de censura pertinent que, d'altra banda, es va negociar en moltes ocasions.

El juny de 1988, Esteban Siquier i Santiago Coll, en plena crisi interna del seu partit, Unió Mallorquina, van prendre una decisió: el pacte amb Ramon Aguiló per al seu ingrés en l'equip de govern en les àrees d'Urbanisme i Esports, respectivament, encara que sense abandonar el grup regionalista.

Les crítiques arribaren tot seguit. Siquier i Coll hagueren de patir insults i el menyspreu pel pacte amb els socialistes, mentre la cúpula d'Unió Mallorquina mantenia un pacte secular i interessat amb el Partit Popular que els permet gaudir de posicions privilegiades al govern de la comunitat autònoma.

Els arguments de Siquier i Coll sobre la necessitat que l'ajuntament poguera ser governat, amb el consegüent benefici per a la ciutadania de Mallorca, no van servir de res. Unió Mallorquina, en plena crisi de liderat per la renúncia a la presidència del seu fundador, Jeroni Albertí, es debatia entre

Ajuntament de Palma, en crisi des de 1987.

manifestacions esperpèntiques dels seus dos sectors més significatius, sense atrevir-se a prendre una decisió respecte als seus dos regidors.

Vuit mesos després

Hagueren de transcórrer vuit mesos perquè Unió Mallorquina, alguns asseguren que obligats pel Partit Popular, decidira intervenir. Es va crear per primera vegada un comitè de disciplina per a «analitzar la situació de Siquier i Coll». Un comitè que, segons els estatuts del partit, difícilment i d'una manera legal podia resoldre una eventual falta que havia prescrit sis mesos abans.

Les pressions que van rebre per part de tercers va obligar la cúpula d'Unió Mallorquina a exemplaritzar la traïció

de què havien estat objecte. Paradoxalment, en altres municipis de Mallorca, UM mantenia pactes amb el PSOE. A Palma, però, això era massa.

Finalment, el 25 de febrer s'arribava a un principi d'acord. Tomeu Oliver, president del comitè a Palma d'Unió Mallorquina, negociava amb la cúpula del partit i amb el mateix PSOE una eixida: el comitè de disciplina castigaria amb sis mesos els dos regidors, i els impossibilitava fer qualsevol declaració sobre el partit. Per la seua banda, els dos regidors es comprometien a trencar oficialment el pacte amb el PSOE, però amb la conservació dels dos càrrecs en l'equip de govern i amb llibertat de vot.

Això no obstant, la tranquil·litat en un partit immersit en una crisi sense fons, va durar a penes 72 hores. Una carta certificada a Siquier i Coll firmada pel president del partit, Antoni Pons, i subscripta pel comitè executiu els cominava a abandonar les àrees d'Urbanisme i Esports en un termini de 48 hores. Unió Mallorquina va ser incapaç de complir fins i tot els seus pactes interns.

La resposta de Siquier i Coll va ser l'esperada: el passat dia 2 de febrer presentaren la seua baixa definitiva en Unió Mallorquina, partit del qual Santiago Coll era cofundador.

Tomeu Oliver, l'home que fins l'últim moment va tractar d'evitar l'escissió, es preguntava aquest mateix dia: «¿a qui beneficia que Unió Mallorquina no tinga dos regidors a l'Ajuntament de Palma amb responsabilitat sobre dues àrees tan importants?, ¿a nosaltres? Aleshores ha de ser a uns altres», es va respondre.

Unió Mallorquina camina ara, sense remei, cap a la celebració d'un congrés extraordinari que acabe amb els privilegis d'uns pocs i aclaresca una situació que ells mateixos han contribuït a enterbolir. En les últimes hores, però, hi ha hagut un nou esdeveniment que subratlla la crisi insostenible: la dimissió de Manuel Pérez Ramos, conseller de Turisme del Consell Insular de Mallorca, «a causa de l'espectacle vergonyós que hem ofert». □